

ffe i en uoverstuelig Fremtid. Men jeg siger, at hvis vi stille os paa det Standpunkt, at vi ikke ville modtage de Næringsmidler, som tilbydes os enten ad Videnskabens eller Naturens Vej, men nedslaa ethvert nyt Næringsmiddel, som kommer op, og som kan hjælpe til at brødføde Menneskehedens og faae dens Fornødenheder tilfredsstillende, kunne vi maasse nok komme til det Standpunkt, at Jorden ikke kan brødføde sin Befolkning.

Det ærede Medlem fra Rjøge kom saa ind paa at støtte den ærede Forfatter af denne Piece, idet han overførte det ærede Medlem fra Stege (Bøffen), som havde talt om, at der efter hans Beregning kunde spares 30 Kroner om Aaret for en mindre Familie, udtalte: Ja, jeg tror nu, at de 30 Kroner kunde spares langt lettere paa den Maade, at man kjøbte de Ingredientjer, Fedt og de andre forskjellige Bestanddele, som Kunstsmørret bestaar af. Jeg veed nu ikke, om det ærede Medlem tror, at denne Fremgangsmaade overfor Levnetsmidler skulde være mulig. Dersom det ærede Medlem gaar forbi en Spækhøters Vindue og ser en ganske glimrende Kullepølse ligge der og gaar ind for at kjøbe den, og man saa siger: De kan ikke faae Kullepølserne, men De kan faae Fedt, Rjød og spanskt Heber, hørt for sig, tror De saa, at det vilde være tiltalende for Dem at spise det? Nei, det tror jeg ikke. Vi kjøbe Kullepølserne, fordi den i sin Sammensætning er et Produkt, der er velsmagende, og ikke fordi vi ville have Fedtet og de andre Bestanddele for sig. Det ærede Medlem vil dog vel ikke have, at vi skulle spise Oleo-Margarin for sig, det vilde blive temmelig uappetitlig. Nei, den Slags Ting lade sig ikke udføre i Paris, fordi man derved sparer de Udgifter, som Tilvirkningen har medført. Det er en Kjendsgjerning, og Arbeide har Værdi, saa det vil ogsaa være forbundet med Udgifter at lave Kullepølser. Og saaledes vil det gaa med ethvert Fødemiddel, der skal tillaves af flere Bestanddele, det har en Omkostningskonto, selvfølgelig ogsaa Kunstsmør. Hvis man ræsonnerer saaledes, kan man ræsonnerer saadan i det Almindelige; den Slags Ræsonnementer holde virkelig ikke Stik. — Det ærede Medlem sagde ogsaa, at Arbeiderne levede høit, naar Industrien florerede. Den Bemærkning har jeg iøvrigt berørt, og jeg tror, at det ærede Medlem skylder Bevis herfor. Og da andre ærede Medlemmer have udtalt sig derom, skal jeg ikke gaa ind derpaa; det vilde føre til for vidtløftige økonomiske Betragt-

ninger. — Dernæst sagde det ærede Medlem fra Rjøge. Hvorfor haster det saa stærkt, hvorfor kunne vi ikke vente, hvorfor har det en saadan Pl at faae vedtaget den Smørlov? Ja, det Spørgsmaal kunne det ærede Medlem rettest henvende til Godseierne, forekommer det mig. Det kan nu godt være, at jeg ikke har det rette Begreb om denne Sag, men hvis jeg skal sige, hvorfor det haster for de større Smørproducenter her i Landet at faae et Forbud mod Kunstsmør, stiller det sig saaledes for mig: for Tiden ere de store Gaarde jo hovedsagelig ene om at udføre fint Smør til England, og de ønske naturligvis at beholde det gode Renomme, de have derovre; det gaar jo i enhver Retning paa deres Kæppe. De ønske som gode Smørproducenter at faae gode Priser for deres Varer, og de ønske naturligvis ingen Konkurrent paa Markedet. Nu har jeg hørt af ærede Landmænd, som sidde her i denne Sal, at nu udvikler Landvæsnet sig fra Smaaproduktion til Storproduktion, som enhver anden Gren paa Landomraadet eller Industriomraadet. Nu staar det for mig saaledes, at Godseierne ingen Interesse have af at Andelsmeierierne komme op paa samme Standpunkt, som de store Herregaarde og tilvirke den samme første Klasse sine Vare til Udsørsel til England. Det kunde nemlig saa være, at der kom for Meget, saa at Prisen vilde synke, Godseierne vilde helst være alene om det, og derfor sige de: nei, lad os sørge for, at der kan blive et Marked for de mindre Smørproducenter her hjemme, og det kan der kun blive, naar Kunstsmørret bliver forbudt, saa bliver der et Marked, saa bliver der Blads for vort Smør, og saa behøve de ikke at stræbe efter at konkurrere med os, thi saa bliver der et naturligt Marked her hjemme for det mindre gode Produkt. Efter deres menneskekærlige Tankegang hjælpe de Folk til at faae Smør og stasse dem af med det forferdelige Kunstsmør. Saaledes stiller Sagen sig, og derfor haster det saa stærkt for Godseiernes Bedkommende. Det forekommer mig imidlertid, at Verdens mest oplyste Bønder dog maasse kunne se lidt anderledes paa denne Sag, navnlig, naar de have den høieste Oplysning med sig. — Endvidere sagde det ærede Medlem, at Kunstsmørret ikke løber fra os — det gjør det ganske vist ikke — man kan altid forbyde en Ting, nedlægge Fabrikkerne, og saa kan man senere begynde og etablere dem igjen. Ja, set fra det Standpunkt løber det ganske vist ikke fra os, men naar man forbyder det, forekommer det mig, at man dog bliver af med det for et Dieblit, men naar man skal gjøre Ansørgelser for at faae Fabri-